

Segédrendészeti program New Yorkban

Auxiliary Policing Program in New York

Kardos Pál

mesteroktató, elnökségi tag, doktorandusz
Nemzeti Közszolgálati Egyetem,
Rendészettudományi Kar
Országos Polgárőr Szövetség
kardos.pal@uni-nke.hu

Ószi Arnold

Dr., PhD, egyetemi adjunktus
Óbudai Egyetem,
Bánki Donát Gépész és Biztonságtechnikai Mérnöki Kar
oszi.arnold@bgtk.uni-obuda.hu

Absztrakt

Cél: Az Egyesült Államokban működő, önkéntesekből álló rendészeti szervezet, a New York-i segédrendőrség bemutatása, működése, összetétele, a rá vonatkozó szabályozások megismertetése.

Módszertan: A tanulmány a New York államban és New York városában létrejött önkéntes szervezetet érintő fontosabb kérdéseket vázolja fel a New York államban és New York városában létrejött önkéntes szervezetet érintő fontosabb kérdéseket, ezek között az összetételt, a működést, a tisztségeket, a hatásköröket, a tagságra vonatkozó legfontosabb jellemzőket, néhány párhuzamot vonva a hazai és például a brit önkéntesek szerepvállalásával.

Megállapítások: A szerzők a segédrendészeti program jelentős szerepét világítják meg a közrend, közbiztonság megteremtésében és fenntartásában, rámutatva, hogy a „szemek és fülek” milyen fontos összetevői a lakosság szubjektív biztonságérzete erősítésének.

Érték: A tanulmány szerzői az önkéntes szervezeti működés átfogó tudományos kutatásához, feltérképezéséhez kívánnak hozzájárulni, felismerve annak tényét, hogy a kutatott téma a bűnmegelőzés, a közrend, a közbiztonság fenntartásában való önkéntesi közreműködés folyamatosan időszerű kérdés, az önkéntesek szerepvállalása fontos és jelentős segítség a rendőrség számára.

Kulcsszavak: önkéntes rendőrség, önkéntes rendőr, közrend, közbiztonság

A szerzők a kéziratot magyar nyelven nyújtották be. Benyújtás: 2025. 09. 02. Átdolgozás: 2025. 09. 23.
Elfogadás: 2025. 10. 01.

Abstract

Aim: A detailed presentation of the legislation affecting the operation of the auxiliary police, which contributes to the establishment and maintenance of public order and public safety, and a tangential presentation of other legislation, highlighting the process and the most important stages of legal development.

Methodology: the author of the study, as a practising law enforcement professional and a practising vigilante, summarises the development of the legislation affecting the operation of the vigilante service, the main provisions of the existing norms and their significance, focusing primarily on the Vigilante Act and other related regulations.

Findings: The author draws attention to the essence of operating within a regulated framework in order to contribute effectively and lawfully to the creation and maintenance of public safety, shedding light on the need for regulation, its detail and adequacy, and providing an insight into the everyday workings of the Auxiliary police.

Value: The author of the study wishes to contribute to the comprehensive scientific research and mapping of the operation of vigilance, recognizing the fact that the researched topic is the prevention of crime, civil participation in the maintenance of public order and public safety, and therefore the cooperation of law enforcement is a constantly topical issue, because in the current circumstances the role of the auxiliary police is an indispensable aid to the police.

Keywords: auxiliary police, auxiliary police officer, public order, public safety

Az önkéntesség fejlődése az Amerikai Egyesült Államokban

Az önkéntesség a rendvédelmi szervek munkája mellett meglehetősen régre nyúlik vissza. A rendőrök munkáját önkéntes, nem hivatásos szervek szinte minden országban támogatják, bár ezek felhatalmazási köre és gyakorlataik eltérőek egymástól. Tekintve, hogy minden országban más a bevett gyakorlat, így ezen önkéntes szervezetek többféle formában és elnevezéssel működnek. Közös céljuk azonban, hogy segítsék a hivatásos szervek munkáját elsősorban a közrend fenntartásában és a bűncselekmények megelőzésében.

Országunkban a civil bűnmegelőzési szerv szerepét a polgárőrség tölti be, mely törvényi felhatalmazás alapján a rendőrség fontos stratégiai partnereként végzi tevékenységét. A magyar példával ellentétben számos olyan nemzetközi szervezettel találkozhatunk, melyek bár önkéntes alapon szerveződtek, feladataikat és felhatalmazásukat tekintve szinte megegyező teendőket látnak el a hivatásos

rendőrség mellett. Ilyen példaként említhető az Egyesült Királyságban a brit rendőrség *Special Constabulary* elnevezésű speciális önkéntes állománya, vagy a dolgozatom alapját adó New York-i Segédrendészeti Program (Kardos, 2025).

Az önkéntesség számos formájával találkozhatunk az Amerikai Egyesült Államok területén, ahol nagy számban működnek civil önvédelmi és a közbiztonságot segítő szervezetek. Az Egyesült Államok jogi rendszerét tekintve fontos kiemelni, hogy bár egy központi kormány fogja össze az ország működését, az ötven állam saját jogszabályokat alkothat, és ezek szerint államonként eltérő szabályok vonatkoznak a lakosokra. Ez a föderatív berendezkedés ezek alapján a civil önvédelmi szervezetekre is érvényes, melyet szemléltet az a tény, hogy államonként más elnevezéssel illetik az önkénteseket. Az önkéntesekre használhatják a *reserve* (tartalékos), máshol *auxiliary* (segédrendőr) kifejezést, mely államonként eltérő (Christián & Kardos, 2019). Ahogyan megnevezésükben, úgy működésükben és tevékenységi körükben is államonként eltérőek ezek a szervezetek, melyek nem kizárólag a rendőrséggel, hanem a sajátos közigazgatási viszonyoknak köszönhetően a helyi seriffhivatalokkal is szoros együttműködésben dolgoznak.

Az Egyesült Államokban az önkéntes rendszer kialakulása egészen a II. világháború idejére nyúlik vissza. Ekkor alakultak meg ugyanis az első olyan civil védelmi szervezetek, melyek a rendőrség és a tűzoltóság munkáját segítették. A civil bűnmegelőzési tevékenységgel kapcsolatos jogszabály 1950-ben lépett életbe, amikor a Kongresszus létrehozott egy országos programot, mely elsődleges feladatának a közbiztonság védelmét, a baleset-megelőzést és a civil kontroll erősítését tűzte ki. Ezek mellett szerepelt az is, hogy az önkénteseknek lehetőséget biztosítottak elsősegélynyújtási tevékenységekben való részvételre (Christián & Kardos, 2019).

A következő fontos lépésre 1967-ben került sor, amikor New York város önkormányzata a New York-i Rendőr-főkapitánysággal (továbbiakban: NYDP) közösen létrehozta az *Auxiliary Police* programot (a polgárőrség amerikai megfelelőjét). Ez a civil szerveződés nem volt újkeletű, ugyanis már korábban is működött, csupán nem közvetlenül az NYDP felügyelete alá tartozott, hanem a régi Polgári Védelmi Hivatal irányítása alá. Ezzel amellet, hogy hivatalosan is az NYDP közvetlen irányítása alá került a szervezet, formalizálták is szerepüket. Ettől kezdve ahhoz, hogy valaki a program tagja lehessen kötelezővé tettek egy 16 héten át tartó, heti 48 órás kiképzést, ahol a tanulók olyan ismereteket sajátíthattak el, mint a jog, az elsősegélynyújtás, az intézkedéstaktika, valamint a rádióhasználat. Az NYDP égisze alatt a segédrendőrök számára bevezetésre került az egységes egyenruha is. Miután a segédrendőrök elvégezték a kötelező alapkiképzést, utána megkapták ezeket az egyenruhákat, majd ezt követően

megkezdhatték munkájukat. Munkájuk során elsősorban arra törekedtek, hogy minél biztonságosabbá tehesék a közlekedést, ennek keretein belül a metrő vonalakon, valamint kikötőkben járőröztek, mindezek mellett pedig a *Szomszédok egymásért mozgalom* fejlesztésében is részt vettek (Greenberg, 1978).

Az 1980-as évek végére és az 1990-es évek elejére New Yorkban ugrásszerűen megnőtt a bűncselekmények száma. Különösen a metróban és más tömegközlekedési eszközökön szaporodtak a vagyoni elleni bűnesetek, mellyel párhuzamosan a kábítószer birtoklással és árulással kapcsolatos bűncselekmények is egyre elszaporodtak. 1990-ben William Bratton került a New York-i Közlekedési Rendőrség élére, aki egy, már a hetvenes években bevált módszert vetett be. Ez nem volt más, mint a civil ruhás rendőrök utaztatása és bevetése a problémás körzetekben és közlekedési vonalakon. Ennek a módszernek az alkalmazásával három év alatt egyharmadával csökkentette a bűncselekmények számát az 1300 km-es metrőhálózaton. Ez összecsengett Rudolph Giuliani 1993-as New York-i polgármesteri kampányának központi ígéretével, miszerint újra biztonságossá és élhetővé teszi New Yorkot. Giuliani (aki korábban Dél-New York ügyészeként tevékenykedett) pontosan tudta, milyen lépések szükségesek a bűnözés visszaszorításához, és megválasztását követően azonnal rendőrfőkapitánnyá nevezte ki Brattont, aki lendületes reformokba kezdett. Hétezer fővel növelte a rendőrség létszámát és átszervezte a szervezetet. Az ekkorra kialakult aggasztó biztonsági helyzetben mindenkire szüksége volt az NYPD-nek, így különösen felértékelődött a segédrendőrök szerepe és jelenléte is. Mivel a segédrendőrök egyenruhát viseltek, már pusztán jelenlétük is növelte az emberek biztonságérzetét (Christián, 2011).

E változások a híres zéró tolerancia elvben csúcsosodtak ki, amelynek lényege szerint minden mértékű jogsértést fel kell számolni, mert ha egy szabályszegést megtorlatlanul hagynak, az gyorsan további jogsértésekhez vezet, és az aláássa a törvények iránti közbizalmat. Ennek értelmében olyan bűncselekmények sem maradhattak megtorlás nélkül, mint egy bliccelés, egy betört ablak, vagy akár egy utca elhanyagolása. A bűnözés elleni harcot tehát alulról kell kezdeni, a „pitiáner” bűncselekmények következetes üldözésével, amely harcban mindenkire szükség van. New Yorkban egy új jelszó is megfogalmazódott ebben az időben: *Courtesy, Professionalism, Respect* (udvariasság, szakmaiság, tisztelet) (Christián, 2011).

A tragikus 2001. szeptember 11-i terrortámadás alapjaiban rengette meg nem csak a nemzetközi, de különösen az amerikai biztonsági szektort. Ezt követően a biztonság és annak garantálása még inkább felerősödött. Ennek értelmében még nagyobb jelentőséget kaptak a segédrendőrök jelzései is, amelyek érdemi segítséget nyújtottak a New York-i Rendőr-főkapitányságnak a bűncselekmények felderítésében.

Ezen növekvő biztonságpolitikai nyomás hatására született meg a 2002-ben indított *Volunteers in Police Service* (VIPS – önkéntesek a rendészetben) elnevezésű program. A 2001. szeptember 11-i terrortámadás az Egyesült Államok biztonsági berendezkedését jóformán alapjaiban rengette meg, és azt követően számos, a biztonság elősegítését célzó program született. Ezek között a programok között indult el George W. Bush elnöksége idején a VIPS is. A program egyfajta esernyő-szervezetként működik, amely a hálózatába tartozó szervezetek összefogásán és koordinálásán dolgozik. Amellett, hogy pénzügyileg támogatja azokat a civil, önkéntes szervezeteket, melyek célja a bűnüldözés elleni harc és a biztonság garantálása, amellett információkat és erőforrásokat oszt meg a részes szervezetekkel ([URL1](#)).

A hálózat sikerességét és az önkéntes rendszer nemzeti fontosságát igazolja, hogy 2012-re közel 2180 szervezet, mintegy 244 000 fős létszámmal tartozott a VIPS alá ([Albrecht, 2017](#)). A VIPS programon belül külön említést érdemel a jelen tanulmány fókuszában álló New York-i Segédrendőri Program, amely az egyik legjelentősebb és legismertebb példa az amerikai önkéntes rendészeti kooperációra.

Egy tragikus esemény nyomán 2007-ben a segédrendőrök alapképzését kiegészítették a fegyveres támadások elleni védekezés témakörével, majd 2008-ban az önvédelmi képzés részévé tették a terrorelhárítási felkészítést is. A segédrendőrök számára meghatározták a kötelezően teljesítendő havi szolgálati órák számát, és deklarálták, hogy a program létszámát 4500 főről 8000 főre kell emelni ([Christián & Kardos, 2019](#)).

Segédrendőrnek csak az jelentkezhetett, aki bizonyos sztemderd, előre rögzített elvárásoknak megfelelt. Ennek az értelmében minden olyan feddhetetlen előéletű amerikai állampolgár, vagy hivatalosan az országban tartózkodó külföldi állampolgár jelentkezhetett önkéntesnek, aki elmúlt 17 éves, de nem töltötte be a 64. életévét, New Yorkban élt vagy dolgozott, megfelelően tudott angol nyelven kommunikálni szóban és írásban is, illetve megfelelő egészségügyi állapotban volt. Ha ezen kritériumoknak megfelelt a jelentkező, akkor ezt követően adhatta be jelentkezését a szervezethez, melynek sikeres elbírálását követően részt kellett vennie az alapkiképzésen ([Christián, 2011](#)).

Az ekkor újoncként belépő segédrendőrök a kötelező alapképzés elvégzését követően jellemzően járőr szolgálatokat láttak el, minden esetben a hivatásos rendőrség szigorú szakmai felügyelete mellett. Munkájuk teljesítése során olyan szabályok vonatkoztak rájuk, mint hogy nem tarthattak maguknál fegyvert vagy az élet kioltására alkalmas eszközt, és csak hivatásos rendőr kíséretében járőrözhettek, illetve állíthattak meg igazolási célzattal gépjárművet. Ahhoz is elvárás volt a külön vizsga letétele, hogy a rendőrség tulajdonát képző kerékpárokkal vagy rendőrautókkal járőrözzenek ([Christián, 2011](#)).

A megnövelt önkéntes rendőrök száma meghozta a várt eredményeket. Annak köszönhetően, hogy a civil állampolgárok egyre több egyenruhással találkoztak az utcákon, az egyre inkább elharapódzó bűncselekmények kezdtek csökkenni, ezzel párhuzamosan pedig a kollektív biztonságérzet növekedett.

New York-i Auxiliary Police Program

New York városában az önkéntes rendőrök munkáját összefogó és koordináló program, az úgynevezett New York-i Segédrendészeti Program (Auxiliary Police Program), mely az Egyesült Államok legnagyobb önkéntességen alapuló programja, több ezer segédrendőrrel, akik évente több mint egymillió órányi közszolgálatot teljesítenek. Az Auxiliary, azaz segédrendőr ebben a formában egyszerre jelenti magát a programot, illetve azokat a segédrendőröket, akik ezen belül önkéntesen támogatják a helyi rendőrsöt, az egyes rendőrségi területeket és a közlekedési körzeteket, azzal, hogy „a közösség szemei és fülei” szerepét töltik be ([URL2](#)).

2010-ben az NYDP kiadta az *Auxiliary Police Guide* című kézikönyvét (NYPD, 2010), mely a segédrendőrség hivatalos szolgálati és viselkedési kézikönyve. Dolgozatom fennmaradó részében e dokumentum felhasználásával igyekszem minél részletesebben bemutatni a Segédrendészeti Programot és annak működését.

Auxiliary Police Program

Az Auxiliary Police Program, avagy a New York-i Segédrendészeti Program az Amerikai Egyesült Államok legnagyobb és egyik legelismertebb önkéntes bűnmegelőzési kezdeményezése és szervezete.

Ahogy a *Auxiliary Police Guide* című kézikönyv is megjegyzi, a programban való részvétel lehetőséget kínál az állampolgároknak, hogy megismerkedjenek a rendőri munka alapjaival, megértsék a rendőrség célkitűzéseit és működését, valamint aktívan támogassák a város közrendjének és közbiztonságának fenntartását.

A kezdeményezés egyik legfőbb célja és küldetése nem más, minthogy erősítse a rendőrség és a közösség közötti kölcsönös tiszteletet és megértést. Ennek fontossága abban rejlik, hogy így kialakul egy közös bizalmon alapuló kapcsolat, amely segíthet elmélyíteni a kooperációt a hivatásos szervek és a civil lakosság között. Ez a széles körű együttműködés pedig összességében hozzájárulhat ahhoz, hogy maga a rendőri munka is effektívebb lehessen.

A programnak alapjáraton három célja és küldetése van. Az első célja természetesen az, hogy hozzájáruljon a törvények betartatáshoz. Emellett a program

aktívan támogatja az NYPD közösségi kapcsolatokra irányuló törekvéseit is, mellyel hangsúlyozza a rendőrség és a közösség kölcsönös függőségét és partnerségét a közrend megőrzésében és a bűnmegelőzésben. Végül, de nem utolsósorban pedig harmadik célja nem más, mint hogy a segédrendőröket felkészítse és bevonja a rendészeti feladatok ellátásába, például azzal, hogy vészhelyzetek során a segédrendőrök a hivatásos állománnyal együttműködve tevékenykednek (NYPD, 2010).

A Segédrendészeti Osztály felépítése és működése

A programban több ezer elkötelezett segédrendőr vesz részt, akik fáradhatatlan munkájukkal hozzájárulnak ahhoz, hogy a város közbiztonságát javítani tudják. Az segédrendőröket úgy is nevezhetjük, mint az NYDP szemei és fülei, akik megfigyeléseikkel, járőrszolgálatukkal és jelentéseikkel támogatják a hivatásos állomány munkáját.

A program jogszabályi alapjai egészen 1951-ig nyúlnak vissza, a *New York State Defense Emergency Act*-ig, amely keretet szabott az állami és helyi polgári védelemnek. Ez a törvény lehetővé tette, hogy a hivatásos rendőrségi szervek önkénteseket toborozzanak, kiképezzenek és felszereljenek a rendőrség támogatására vészhelyzetek és természeti katasztrófák idején (Defense Emergency Act, 1951). Ezt később az 1967. évi 51. számú és az 1975. évi 38. számú végrehajtási rendelet egészítette ki, amelyek pontosan meghatározták a város felelősségét a segédrendészeti program irányításában és működtetésében (NYPD, 2010).

A program legfőbb irányítását az NYDP rendőrfőkapitánya látja el, ő felel ugyanis a segédrendészeti rendszer működéséért és felügyeletéért, valamint a város politikai vezetése által megfogalmazott irányvonalak megvalósulásáért. A működéssel kapcsolatos napi operatív, adminisztratív és koordinációs, felügyeleti feladatok ellátása pedig az úgynevezett Segédrendészeti Osztály parancsnokának vezetése alá tartozik.

Annak érdekében, hogy a program egyes területi egységei is effektíven működjenek, azt a kerületi és tranzitparancsnokok, valamint a kijelölt felügyelő tisztek irányítják. Az ő legfontosabb feladatuk, hogy biztosítsák a megfelelő számú és jól képzett segédrendőr jelenlétét, akik vészhelyzet vagy természeti katasztrófa esetén képesek hatékonyan támogatni a hivatásos rendőrség munkáját, mindemellett pedig járőrszolgálatukkal aktívan hozzájárulnak a bűnmegelőzéshez és a közrend fenntartásához.

A segédrendőrök státuszát tekintve fontos kiemelni, hogy ők nem minősülnek hivatásos rendőrnek, ezáltal nincs joguk kényszerítő erő alkalmazására vagy letartóztatásra. Ugyanakkor polgári védelmi vészhelyzet esetén a rendőrbiztos

külön engedéllyel olyan státuszt adhat számukra, amely ideiglenesen kiterjesztett jogosultságokkal ruházza fel a őket (NYPD, 2010).

A segédrendészet, mint tevékenység, annak alapelvei

A kézikönyv alapján a segédrendőr legalapvetőbb feladata, hogy munkavégzése során szeme előtt tartsa az NYDP-vel való együttműködést. A programban szolgálatot teljesítő segédrendőrök célja, hogy hitelesen képviseljék az NYPD értékeit, miközben közvetlenül is hozzájárulnak a közbiztonság erősítéséhez.

Munkájuk során elvárás, hogy a kézikönyvben foglaltak mellett New York állam és város szabályait is betartsák. Minden körülmények között megőrzik személyes integritásukat, professzionális megjelenésüket és viselkedésüket.

A közösséggel együttműködve törekszenek arra, hogy az emberi élet és méltóság tisztelete vezérelje minden cselekedetüket. A szolgálat során udvariasságot, fegyelmezettséget és tiszteletet tanúsítanak, ezzel is erősítve a lakosság bizalmát a rendőrség iránt.

A segédrendőrök önkéntes alapon végzik feladataikat, anyagi juttatás nélkül, kizárólag a közösség szolgálatának elhivatottságával.

A kézikönyv szigorúan tiltja bármilyen ajándék, hálapénz vagy anyagi ellenszolgáltatás elfogadását, mivel az ellentétes lenne a program szellemiségével és veszélyeztetné annak magas szintű szakmai és erkölcsi integritását (NYPD, 2010).

A vezetői feladatok rendszere

Az NYDP rendőrfőkapitányának közvetlen felügyelete alatt a Segédrendészeti Osztály parancsnoka felelős a program teljes körű irányításáért és szervezéséért.

Feladatai közé tartozik a személyi állomány működésének felügyelete, a toborzás, képzés és felszerelés biztosítása, valamint a program mindennapi működésének koordinálása.

A Segédrendészeti Osztály parancsnoka a kijelölt koordinátorok segítségével olyan adminisztratív feladatok ellátásáért is felelős, mint például a szolgálati órák (APS¹ #36 – Monthly Activity Report) és az azok alatt szerzett információk (APS #44 – Information/Observation Report) összegzése, a szolgálathoz szükséges felszerelések és egyéb eszközök nyilvántartása (például golyóálló mellények, rádiók), vészhelyzeti bevetési listák (mobilization rosters), valamint a segédrendőrök képzéseinek nyilvántartása és frissítése, végül, de nem utolsónak pedig a fegyelmi eljárásokról és előléptetésekről szóló nyilvántartások vezetése.

1 APS = Auxiliary Police Section (Segédrendészeti Osztály belső adminisztratív jelölése).

A parancsnok dönt a fegyelmi ügyekben, irányelveket ad ki a részleg működésére vonatkozóan, valamint a különböző szintű képzési programok folyamatos fejlesztésén dolgozik.

Feladata továbbá a segédrendőrök felszerelésének nyilvántartása és ellenőrzése, valamint a helyszíni ellenőrzések és vizsgálatok lefolytatása is.

Kapcsolatot tart a Városi Sürgősségi Kezelőirodával (Emergency Management Office), javaslatot tesz előléptetésekre és elismerésekre, és általános felügyeletet gyakorol a program működése felett.

A kerületi és helyi parancsnokok a program hatékony megvalósításáért felelősek, amely keretein belül gondoskodnak a szükséges létszámról, a szolgálatok szervezéséről és a szabályzat betartásáról.

Ezzel biztosítják, hogy a segédrendőrség egységei megbízható támogatást nyújtsanak az NYPD számára, különösen vészhelyzetek, illetve tömegrendezvények idején (NYPD, 2010).

A segédrendőrség szervezete, illetékessége

A New York-i Segédrendészeti Program szervezeti felépítését is részletesen taglalja a kézikönyv. A segédrendőrség összesen nyolc alegységből épül fel, melyeket funkcionális vagy földrajzi szempontok alapján alkottak meg.

Az első fő egységet a Segédrendészeti Központ (Auxiliary Police Headquarters Section) adja. Ez az egység felel a városi szintű felügyeletért, a napi adminisztratív és személyügyekkel kapcsolatos feladatokért, avagy a képzésekért, nyilvántartásokért, fegyelmi eljárásokért és toborzással kapcsolatos feladatokért.

A következő fő egységek az úgynevezett kerületi egységek (Patrol Borough Units), amelyek New York öt nagy kerületében (Manhattan, Bronx, Brooklyn, Queens, Staten Island) működnek, és az ezekhez tartozó kerületi rendőrkapitányságok munkáját segítik. Legfőbb feladataik között az általános bűnmegelőzési tevékenységen túlmenően kiemelkedően fontos a járőrözés.

Ezek a kerületi egységeken belül működnek továbbá a kisebb őrzési kerületi egységek (Patrol Precinct Units). Ezek a járőröző csoportok felelősek a közösségi bűnmegelőzés és rendfenntartás támogatásáért.

Szintén meghatározó egységek az úgynevezett lakásügyi egységek (Housing Units). Ezek olyan, a rendőrség által kijelölt szűkebb területeken (Public Service Areas) segítik a hivatásos rendőrség munkáját, mint például a lakóövezetek.

A program keretében külön alegységek működnek, melyek kimondottan a közlekedés területén dolgoznak. A tranzit egységek (Transit Units) jellemzően a metróvonalak és zsúfolt közlekedési csomópontok környezetében felelősek a rend és az utasbiztonság biztosításáért.

Szintén külön egység működik a kikötők biztosítására. Ezek az úgynevezett kikötői egységek (Harbor Units) a vízi útvonalakon, kikötőkben és part menti területeken látják el feladataikat.

A gépjármű forgalom irányítás területén még két további alegység működését érdemes kiemelni. Ezek közül az egyik alegységtípus az autópályák ellenőrzéséért felelős egységek (Highway Units), melyek a városi gyorsforgalmi útvonalakon (Highway Districts 1, 2, 3 és 5) teljesítenek szolgálatot. Mellettük külön alegységként működik a Manhattani Forgalmi Egység (Manhattan Traffic Task Force), amely főként Manhattanben végzi tevékenységét, támogatva a közlekedés irányítását és tömegrendezvények biztosítását (NYPD, 2010).

A segédrendőrség hierarchiájának bemutatása

Az előző fejezetben bemutatásra került a nyolc alegység, melyek megadják a segédrendőrség szervezeti struktúráját. A segédrendőrségben azonban – a hivatásos rendvédelmi szervekhez hasonlóan – szigorú hierarchia uralkodik, melyet ebben a fejezetben részletesen vizsgálók.

A Segédrendészeti Program félkatonai jellegű, amely azt jelenti, hogy tagjai az NYPD kötelékébe tartozó hivatásos rendőrök és a segédrendészeti felügyelők felügyelete alatt tevékenykednek.

Egy olyan szituáció esetén, amely mind a segédrendőr, mind a hivatásos rendőr beavatkozását igényli, akkor a szolgálatban jelen lévő hivatásos rendőr a helyszínen átveszi a parancsnokságot az osztályvezető megérkezéséig. A segédrendőrség tagja rangtól függetlenül semmilyen körülmények között nem adhat, illetve nem is próbálhat parancsokat vagy utasításokat adni a New York-i rendőrség bármely hivatásos alkalmazottjának.

Minden segédrendőrnek besorolástól függetlenül követnie kell és be kell tartania a parancsnoki lánc minden szabályát az osztályt érintő ügyekben.

Ahogy korábban említettem, a segédrendőrök az NYPD „szemei és fülei”, akik elsődleges feladata a járőrzés, a megfigyelés és a jelentés. Tekintve, hogy nem minősülnek hivatásos rendőrnek, így hatásköreik a magánszemélyi jogsútsággal esnek egybe, kivéve különleges polgári védelmi szükséghelyzet esetén, amikor plusz jogkörökkel ruházhatja fel őket az NYPD (NYPD, 2010).

A segédrendőrségi szervezet hierarchikus felépítésű, feladatai a parancsnoki szinteken keresztül világosan meghatározottak. A rendszer célja, hogy biztosítsa az egységes irányítást, a fegyelmet, valamint a segédrendőrök hatékony támogatását a rendfenntartásban. A vezetői szintek a kerületi (borough/bureau), illetve helyi parancsnoksági (precinct/command) szinteken működnek, mindkét esetben meghatározott tiszti és felügyelői beosztásokkal.

Kerületi szint (borough/bureau)

Ennek a szintnek a feladatait és munkáját a legegyszerűbben úgy lehetne összefoglalni, hogy a segédrendőrségi egységek tevékenységét koordinálja, az előzetesen meghatározott irányelvek végrehajtását ellenőrzi, valamint a rendőrségi és közösségi kapcsolatok fenntartásán és erősítésén dolgozik.

Ezen a szinten a segédrendőrségi kerületi parancsnok (Auxiliary Borough Commander) felel a kerületéhez tartozó egységek irányításáért és működéséért. Olyan feladatok tartoznak munkájához, mint a személyi állomány vezetése, ellenőrzése, az egységek közötti együttműködés elősegítése, a toborzási és képzési tevékenységek felügyelete, havi értekezletek és éves értékelések lebonyolítása, a fegyelmi és jutalmazási javaslatok felülvizsgálata, valamint a rendkívüli események (például tömegrendezvények, vészhelyzetek) kezelése. Mindezek mellett jelentésekkel látja el a felsőbb rendőri vezetést a szervezet munkájáról.

A rangsorban a következő szinten a segédrendőrségi kerületi ügyvezető tiszt (Auxiliary Borough Executive Officer) áll, aki a parancsnok helyettese, és annak távollétében teljes jogkörrel irányítja a kerületi egységet. Legfőbb feladata az operatív és adminisztratív működés biztosítása, a toborzási kampányok és közösségi programok megszervezése, valamint az eseményekre való személyi felkészültség ellenőrzése.

A következő szinten a segédrendőrségi kerületi adjutáns (Auxiliary Borough Adjutant), avagy a fegyelmi és adminisztratív ügyek irányítója áll. Ő az, aki a szervezeten belül ügyel a teljes dokumentáció meglétére, előkészíti és lefolytatja a fegyelmi vizsgálatokat, értékeli a személyi állományt, valamint tanácsadással segíti feletteseit arra vonatkozólag hogyan lehetne javítani a szervezet működésén.

Az adjutáns alatti szinten végül a műveleti és adminisztratív vezetők állnak. A műveleti parancsnokok (Operations Commander) a terepen zajló (például rendezvénybiztosítás) feladatok felügyeletéért felelősek. A kerületi adminisztrátor pedig gondoskodik a jelentések, nyilvántartások, védőfelszerelések és azonosítók pontos kezeléséről. Végül, de nem utolsósorban pedig a tervezési és speciális projektekért felelős tiszt az új kezdeményezések, programok és kommunikációs anyagok kidolgozásáért felel (NYPD, 2010).

Segédrendőrségi vezetés parancsnoksági szinten

Míg a kerületi egységek nagyobb földrajzi területhez tartozó egységek munkáját koordinálják, addig a helyi, jóval kisebb területet koordináló egységek felelősek a szervezet napi működéséért és a járőrszolgálatok szervezéséért. Ez

az a szint, ahol a közvetlen kapcsolat a segédrendőrök és a rendőrség között a gyakorlatban megvalósul.

A helyi egység napi munkáját a parancsnok tiszt (Auxiliary Commanding Officer) vezeti. Az ő felelőssége, hogy biztosítsa az egység hatékony és fegyelmezett működését, megszervezze, majd később értékelje a járőrszolgálatot, felügyelje, hogy a felszerelések karbantartása előírások szerint megtörténik-e. Mindemellett havi állománygyűlések és megbeszélések keretein belül tájékoztatja az egységhez tartozó személyeket, részt vesz mind a közösségi, mind a rendőrséggel közösen szervezett egyeztetéseken, valamint biztosítja és megszervezi az állomány képzéseit.

Az adminisztratív és személyzeti kérdésekért a parancsnok helyettese, az ügyvezető tiszt (Auxiliary Executive Officer) felel. A képzések és toborzások koordinálása mellett az ő feladata továbbá az egység működésének elemzése és fejlesztési javaslatok kidolgozása.

A következő szinten szolgál az adminisztratív felügyelő, aki a nyilvántartások, jegyzőkönyvek és időadatok pontos vezetéséért felel. Vele azonos szinten dolgozik a műveleti felügyelő, aki a terepi tevékenységet, a járőrszolgálatok összehangolását és az aktuális parancsok végrehajtását irányítja. Szintén ehhez a hierarchikus szinthez tartozik a szakaszfelügyelő, aki azt biztosítja, hogy a járőrcsoportok megfelelő egyenruhában és felkészültségben jelenjenek meg szolgálatukra, tagjaik egységes megjelenésűek és felkészültek legyenek.

Végül, de nem utolsó sorban pedig a hierarchikus rendszer alsó szintjén járőr-felügyelő és segédrendőr tiszt (Auxiliary Patrol Supervisor / Officer) helyezkedik el. A járőr-felügyelő irányítja a terepen dolgozó segédrendőröket, ellenőrzi a szolgálat ellátását, jelentést készít a napi eseményekről, és jelzi az esetleges szabálytalanságokat.

A segédrendőr tiszt pedig a parancsok szerint látja el járőrözési feladatát, jelenti a gyanús eseményeket, valamint kapcsolatot tart a kommunikációs központtal.

A segédrendőrök alkalmazása, toborzása, kiválasztása

A Segédrendészeti Programba történő felvétel, a jelentkezők alkalmasságának vizsgálata és a döntéshozatal érdekében egy úgynevezett Felülvizsgáló Testületet (Board of Review) hoztak létre. Ennek elsődleges feladata, hogy megbizonyosodjon a jelöltek szakmai, fizikai és erkölcsi alkalmasságáról, valamint a szükséges alapképzettségek meglétéről.

Mielőtt megkezdik a segédrendőrök az alapképzést, azt megelőzően legalább egy héttel bizonyos dokumentumokat előzetesen be kell nyújtaniuk

a segédrendőrség számára. Ha ez a feltétel teljesül, akkor kerülhet sor a meghallgatásra, melyet az irodai koordinátor szervez meg, egyúttal összehívja a Felülvizsgáló Testületet.

A meghallgatás részeként tíz sztemerd kérdés közül ötöt kiválasztanak a testület tagjai, és az azokra kapott válaszokat egy 1–5 között terjedő skálán értékelik. Ennek a módszernek a lényege, hogy a döntés átlátható és összehasonlítható legyen a különböző jelentkezők között. A koordinátor a meghallgatás után összesíti a testület tagjai által adott pontszámokat, és az eredményt a jelölt pontozólapján rögzíti.

Ahhoz, hogy valaki felvételt nyerhessen, ahhoz minimum 75 pontot el kell érnie, melyet a koordinátor továbbít a segédrendészeti személyzeti tisztnak, valamint a rendőrségi osztály illetékes egységének, majd ezt követően a végső döntést a Segédrendészeti Osztály parancsnoka hozza meg.

A sikeres felvételt követően a jelölt hivatalosan is bekerül a segédrendőrségi állomány-nyilvántartásba. Ezt követi az alapképzés teljesítése, ami előtt ismételtén igazolnia kell, hogy megfelel az egészségügyi és erkölcsi követelményeknek. Ezzel válik a jelölt jogosulttá a segédrendőrségi szolgálat megkezdésére (NYPD, 2010).

A segédrendőrségre vonatkozó általános szabályok

Ahogy korábban is elhangzott, abban az esetben, ha olyan körülmény adódik, hogy mindkét rendfenntartó szervezet beavatkozására szükség van, tehát a segédrendőrségre és a hivatásos rendőrségre egyaránt, akkor szolgálatban jelen lévő hivatásos rendőrtiszt az adott helyzetben az osztályvezető megérkezéséig parancsnokká lép elő. A segédrendőrség tagjai semmilyen körülmények között nem adhatnak sem parancsokat, sem utasításokat az NYDP hivatásos tisztjeinek.

Az egységek rang struktúráját tekintve az alsó szinten állnak a segédrendőrök (Auxiliary Police Officer), akik minimum 10 fős egysége fölött egy segédőrmester (Auxiliary Sergeant) áll. Ha a segédrendőrök száma egy egységen belül eléri a 20–30 főt, abban az esetben az egység élére hadnagyot (Auxiliary Lieutenant) kell kijelölni.

Az 1. számú ábra jelöli, hogy bizonyos létszámú segédrendőrből álló egység (APO) mellé hány segédőrmestert (A/Sgt) és hány segédhadnagyot kell rendelni (A/Lt). Ha az egység eléri a 20 fős segédrendőri létszámot, akkor kérvényezhetik, hogy az egység élére egy segéd kapitányt (Auxiliary Captain) nevezzenek ki, aki fölött a ranglétrán csupán a Segédrendészeti Osztály parancsnoka áll.

1. számú táblázat

A segédrendőrség létszámviszonya

APO	A/Sgt	A/Lt
5-10	1	0
11-19	2	1
20-29	3	1
30-39	4	2
40-49	5	3
50-59	6	3
60-69	7	4

Forrás. NYPD, 2010.

E rendfokozati rendszer alapvető célja, hogy a segédrendőrség szervezetében egységes parancsnoki struktúrát biztosítson, amely lehetővé teszi a feladatok hatékony végrehajtását, a fegyelem fenntartását és a hivatásos rendőri erőkkkel való zökkenőmentes együttműködést. Fontos kiemelni azonban, hogy bármilyen magas rangot tölt be a programban valaki, soha, semmilyen esetben nem írhatja felül egy hivatásos egyenruhás tagjának utasítását.

A kézikönyv előírja az önkéntesekre vonatkozó szabályokat és kötelezettségeket, melyeket kötelesek betartani tevékenységük során. Az egyik legalapvetőbb kötelesség nem más, minthogy az önkéntesnek a kiadott parancsnak megfelelően kötelessége cselekedni. Ennek értelmében tisztában kell lennie a kézikönyv tartalmával, be kell tartania feletteseitől kapott utasításokat és parancsokat, és különösen fontos, hogy időben jelenjen meg, amikor szolgálatra jelentkezik.

Az önkénteseknek általánosságban a szolgálati időben kötelességük minden kiszabott feladatot úgy elvégezni, ahogyan azt az illetékes hatóság, illetve a felettesek megszabták, és külön figyelmet kell fordítani arra, hogy a szolgálati idő alatt begyűjtött információkat és feljegyzéseket időrendi sorban határidőre bemutassa felettese számára. A kézikönyvben az is pontosan meg van határozva, hogy az osztályi jelentéseket és nyomtatványokat hogyan és milyen módon kell helyesen kitölteni.

Az egyéb, általános elvárások közé tartoznak az olyan kritériumok is, mint-hogy a telefonhívásra azonnal válaszolni kell szolgálat idején, udvariasan ki-mondva, hogy „parancsoljon”, megjelölve segédfokozatát vagy címét, közölve vezetőknévet és feltéve a „Segíthetek?” kérdést. Az egymás iránti kölcsönös tisztelet és udvariasság a szervezet oly fontos alapköve, hogy azt a kézikönyv több esetben hangsúlyozza.

Az önkénteseknek az osztály tulajdonát képező eszközöket körültekintően kell alkalmazniuk és használniuk, melyekért felelősséggel tartoznak a szolgálat ideje alatt. Különösen igaz ez a járművekre, amiket egy önkéntes csak akkor használhat, ha arra kijelölték, és az osztály rendelkezik is képzéssel az ilyen jármű üzemeltetésére (NYPD, 2010).

A kézikönyv részletesen szabályozza azokat a magatartási formákat is, melyektől tartózkodniuk kell az önkénteseknek. E szabályokat olyan megfontolásból határozták meg, hogy ezek betartásával és betartatásával szolgálják a rendőri fegyelmet és a közbizalom megőrzését. Ezek között a szabályok között olyan tilalmak is szerepelnek, mint például az alkohol tartalmú és bódítószerek fogyasztása, ilyen szerek tulajdonlása. Abban az esetben, ha a segédrendőr hordja az egyenruháját, akkor tilos számára olyan helyiségbe belépni, ahol ilyen szerek lehetnek.

Továbbá szolgálat közben a személyes holmikat csak abban az esetben tarthatják maguknál, ha az aktuális feladat elvégzéséhez szükség van rájuk. Minden egyéb esetben a saját szekrényükben kell ezeket tárolni a szolgálati idő teljesítése alatt. Ez szintúgy érvényes az elektronikai eszközökre is, melyek közül a telefon használata is csak kizárólag hivatalos ügyintézés használatára engedélyezett.

Szigorúan tilos bármilyen kereskedelmi vagy üzleti célú reklámtevékenység folytatása, valamint bármilyen anyagi ellenszolgáltatás elfogadása a rendőri tevékenységgel kapcsolatban. A segédrendőr nem fogadhat el hálapénzt, jutalmat vagy bármilyen kompenzációt elveszett vagy elloptott tárgyak visszaszolgáltatásáért.

Az illedelmes és udvarias viselkedés nem csupán társaik és feletteseik irányában elvárás, hanem a civil lakosság felé is. A segédrendőröknek szigorúan tilos diszkriminatív magatartást tanúsítani, vagy etnikai, faji, vallási, nemi vagy szexuális orientáció alapján előítéletes megjegyzéseket tenni (NYPD, 2010).

Az általánosan szabályozott területek között megjelenik az egyenruhára és egyéb felszerelésekre vonatkozó szabályrendszer is. Az egyenruhát minden esetben a segédrendőr saját felelőssége beszerezni, melyet módosítani csak a parancsnokság külön engedélyével lehet.

A szolgálat teljesítésekor az időjárásnak megfelelő, hivatalosan előírt öltözetet kell viselni. Az egyenruhán a névtáblát és a segédrendőri pajzsot mindig jól láthatóan, a legkülső ruhadarabon kell elhelyezni, és szigorúan tilos egyszerre viselni az egyenruhát és a civil ruhát, hiszen ennek következtében az azonosíthatóság nem történhet meg maradéktalanul.

A segédrendőr köteles bármikor igazolni magát azonosító kártyájával és pajzsával, ha azt a rendőri azonosítás céljából kéri. Az egyenruha viselésével kapcsolatos előírásokat a parancsnokság időszakosan módosíthatja, melyek betartása minden tag számára kötelező (NYPD, 2010).

Összegzés

A New York-i Segédrendészeti Program ékes példája annak, hogy a hivatásos rendőrség és egy jól megszervezett önkéntességen alapuló szervezet milyen effektíven tud együtt dolgozni. Ezen együttműködés sikeresen ötvözi a rendészeti fegyelmet és az önkéntességet, hiszen nem hivatásos rendőrökből épül fel a szervezet, ennek ellenére mégis ténylegesen alkalmazza napi működésében a hivatásos hierarchiát és szigorú szervezeti és működési elveit. A program történeti fejlődése meglehetősen jól szemlélteti, hogy a civil társadalom bevonása nem pusztán erőforrás-kiegészítés és információ szerzés miatt fontos, hanem a rendőri munka társadalmi elfogadottságának alapvető pillére is. A kezdeményezés fő ereje abban rejlik, hogy képes hidat képezni a hivatásos rendőrség és a civil lakosság között, ezzel elősegítve a kölcsönös bizalmat, tiszteletet és partnerséget.

A Segédrendészeti Program félkatonai szervezeti felépítése, szabályozottsága és a parancsnoki lánc szigorú betartása biztosítja a szervezet működésének fegyelmét és hatékonyságát. A részletesen kidolgozott képzési, toborzási és felügyeleti rendszer hozzájárul ahhoz, hogy a szolgálatot teljesítő önkéntesek professzionális módon támogathassák a hivatásos rendőri tevékenységet, miközben megőrzik civil státuszukból fakadó hitelességüket.

A program egyik legnagyobb értéke nem más, minthogy a városi közbiztonságot nem kizárólag a rendfenntartó erők, hanem a társadalom közös felelősségeként kezeli. Az önkéntes segédrendőrök jelenléte az utcákon, a közösségi rendezvényeken és a vészhelyzeti műveletekben azt az üzenetet közvetíti, hogy a rendőrség és a lakosság ugyanazon célért dolgozik, méghozzá egy biztonságosabb, együttműködőbb és egymást támogató városért.

Ezek alapján kijelenthetjük, hogy amellet, hogy a Segédrendészeti Program egy példaértékű program a rendfenntartásban, de egy becsülendő társadalmi modell is, ahol a rendfenntartó szervek és a civil önkéntesség nem csupán hatékonyan tud együtt dolgozni a közös cél érdekében, de egy olyan közösségépítő erő is, amely a modern városi biztonságpolitika egyik legfontosabb alapköve.

Felhasznált irodalom

-
- Albrecht, J. F. (2017). *Police reserves and volunteers: Enhancing organisational effectiveness and public trust*. CRC Press. <https://doi.org/10.4324/9781315367460>
- Christián L. (2011). *A rendészet alapvonalai: Önkormányzati rendőrség*. UNIVERSITAS-GYÖR Nonprofit Kft.
- Christián L., & Kardos P. (2019). Sokszínű polgárőrség: New Yorktól az NKE egyetemi polgárőrségig. *Magyar Rendészet*, 19(2), 33–51. <https://doi.org/10.32577/mr.2019.4.2>

Greenberg, M. A. (1978). Auxiliary civilian police – The New York City experience. *Journal of Police Science and Administration*, 6(1), 86–97.

Kardos P. (2025). Speciális önkéntes rendőrség az Egyesült Királyságban. *Magyar Rendészet*, 25(2), 215–230. <https://doi.org/10.32577/MR.2025.2.15>

NYPD – Police Department, City of New York. (2010). *Auxiliary police guide* (Rev. 07/2010).

A cikkben szereplő online hivatkozások

URL1: *The International Association of Chiefs of Police. Volunteers in Police Service (VIPS)*. <https://www.theiacp.org/projects/volunteers-in-police-service-vips>

URL2: *NYDP Auxiliary Police Officer*. <https://www.nyc.gov/site/nypd/careers/human-resources-info/auxiliary-police.page>

A cikk APA szabály szerinti hivatkozása

Kardos P., & Őszi A. (2026). Segédrendészeti program New Yorkban. *Belügyi Szemle*, 74(1), 103–119. <https://doi.org/10.38146/BSZ-AJIA.2026.v74.i1.pp103-119>

Nyilatkozatok

Összeférhetetlenség

A szerzők nem jelentettek összeférhetetlenséget.

Finanszírozás

A szerzők nem kaptak pénzügyi támogatást a kutatáshoz, a szerzőséghez és/vagy a cikk publikálásához.

Etikai nyilatkozat

Jelen cikkhez nem kapcsolódik adatkészlet.

Nyílt hozzáférésről szóló tájékoztatás

Jelen cikk nyílt hozzáférésű (Open Access) közlemény, amely a Creative Commons Nevezd meg! – Ne add el! – Ne változtasd! 4.0 Nemzetközi licenc (CC BY-NC-ND 4.0) feltételei szerint kerül publikálásra: <https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>. A licenc alapján a közlemény változtatás nélkül és nem kereskedelmi célra bármely médiumban szabadon felhasználható, megosztható és újraközölhető, feltéve, hogy a felhasználó megfelelő hivatkozással feltünteti az eredeti szerző(ke)t és a közlés helyét, valamint megadja a licenc linkjét. Származékos mű készítése (pl. átdolgozás, adaptáció, fordítás) és kereskedelmi felhasználás nem engedélyezett.

Levelező szerző

A cikk levelező szerzője Kardos Pál, aki a kardos.pal@uni-nke.hu e-mail címen érhető el.